

Szaturnusz gyermekei

Egy Goya-kép alá)

Vagyunk Szaturnusz gyermekei mind:

Vonagló hús, belek, megtöltve fénnyel és mocsokkal;

Mint fűszert, kőszót, szórtá ránk a kint

Atyánk, s most nyeldes minket fuldokolva.

Már kurta létre kondérba nem is rak,

Nem főz meg ínycsiklandozó-puhára;

Alig születtünk, felragad magához, – tagjainkat

Kitépi, s nyersen-véresen zabálja.

Hová veszett az óraszám-lap-serpenyő,

Amibe rég napok tojásait ütötte;

Sárgája-Napkorong, fehérje-Hold, a forrón sercegő Idő?

Bendője mélyén éjlik mindörökre.

Vagyunk Szaturnusz gyermekei, és

Tudjuk, atyánk elaggott, - csillapíthatatlan éhe

Mozgatja még: a nemzés és evés

Büvkörbe zárt, fuldokló kínja-kéje.

(Baka István Tájkép fohással című kötetéből.)

[← Előző oldal](#)

Következő oldal →